

Sbd

E libris
gymnasio Mauritano Magdeburgensi
a venerabili
Carolo Funk
theol. doctore et gymnasii directore
a. 1857 hereditate relictis.

G. f. 171.

EXSEQVIAS

VIRO

EXCELLENTISSIMO CONSULTISSIMOQVE

ERNESTO HENRICO KNORRIO

IC.

SERENISSIMO POTENTISSIMOQVE
PORVSSIAE REGI A CONSILII ACADEMIAE
FRIDERICIANAE SYNDICO SECRETARIO
AC QVAESTORI MERITISSIMO
HEREDITARIO IN THIERBACH

IV. ANTE NONAS IANVARI

EVNDAS

CIVIBVS ACADEMICIS

INDICIT

ACADEMIAE PRO-RECTOR AC DIRECTOR
IVSTVS HENNINGVS BÖHMERS IC.
SERENISSIMO AC POTENTISSIMO PORVSSORVM REGI A CONSI-
LIIS INTIMIS ORDINIS IVRISCONSULTORVM PRAESES
VICARIVS ET PROFESSOR IVRIS ORDINARIVS

HALAE SALICAE
OPERIS GRVNERTIADVM MDCCLXXXIII.

Ak

EXSECVIAS

VIRO

EXCELLENTISSIMO CONSILIISSIMO

ERNESTO HENRICO

KNORRIO

IC

SERENISSIMO POTENTISSIMO

PORVSIAE REGI A CONSILIISSIMO ACADEMIAE

FRIDERICIANA SYNDICO SECRETARIO

AC QVAE SONT MERITISSIMO

HEREDITARIO IN THERRACH

IN ANNO DOMINI MDCCLXXII

MDCCXXII

CIVILIS ACADEMICIS

MDCCXXII

ACADEMIAE PRO-RECTOR AC DIRECTOR

IUSTVS HENNINGVS BÖHMERS IC

SERENISSIMO AC POTENTISSIMO PORVSIAE REGI A CONSILIISSIMO

FRIDERICIANA SYNDICO SECRETARIO

AC QVAE SONT MERITISSIMO

MDCCXXII

ACADEMIAE CIVILIS ACADEMICIS

✠ ✠ ✠

Decurso nuper annui temporis longo spatio, quasi ad carceres nos a calce reuocauit hesterus dies, quo annum, CHRISTO auctore, nouum auspiciati sumus. Scilicet momenta fluunt, horæ cedunt, dies prætereunt, menses complentur, anni abfoluuntur; & ita non sentientibus nobis senectus obrepit, nisi fata immaturam ætatem præcidunt. Enimvero quam pauci sint, quibus,

non dicam ad grandem senectutem, sed ad prouectam ætatem peruenire licet, vsque adeo notum est, vt verbis, ad hoc comprobandum, nullis omnino opus sit. Si quis modo numeret funera, quæ illo, quem modo exegimus, auctumno elata vidimus, haud magno labore colliget, quanto plures sint qui tenerrima & puerili ætate abripiuntur, quam qui ad aliquem annorum numerum peruenerunt. Et quam ipsa illa, quæ viribus plurimum pollet, adolescentia, illeque iuuenilis vigor, qui rebus gerendis aptissimus habetur, morti propullandæ parum valeat, eodem discemus indicio. Atque adeo quilibet, quod temporis ad viuendum conceditur, eo debet esse contentus, neque quisquam nostrum est, qui scire possit, quantum sibi tempus supersit, aut qui exploratum habeat se ad vesperum esse victurum. Quo magis pro se quisque eniti debet, vt, quando aduenturus est ille dies, qui vnicique extremus instat, sit quod permaneat, ne totus, vna cum illo, quod præterit, præterfluat. Tantum autem remanet, quantum veræ virtutis & christiænæ pietatis studio quisque consequutus est, patriæque memori futuræ commodauit: quo solo æterna felicitas & nominis grata recordatio apud optimum quemque comparatur. O felices nos & fortunatos si hæc animis nostris crebro obuoluta fuerit cogitatio, quæ non patietur nos in tanta vitæ breuitate, vniquam vel otiosi, vel alienis & ad nos nihil pertinentibus occupari, vel plane noxiis & saluti nostræ inimicis inescari. Qui extra patriam, negotiorum principis vel alterius magistratus causa, versantur, cui rationes gestorum a se omnium reddendas esse, nouerunt, nihil prius habent, nihil antiquius, quam vt ea peragant, quorum causa peregrinari se sciunt. Hi, quoniam nesciunt quando debeant, iubente domino, domum reuerti, amplas possessiones in peregrina terra comparare, palatia exstruere, magnificas villas ædificare & exornare, hortos & agros conspire & conserere, nuli valde imprudentes fuerint, omnino non cupiunt; probe gnari quam incerta sit eorum conditio, qui superiori ad nutum parere, illo vocante adeste, illo iubente aliorum concedere, quouis momento, tenentur. Ita viuendum est, vt quouis momento compositas subductasque rationes habeamus, quo vocatis a statione discedere absque metu & formidine liceat. Ita degendum est in vita, non tamquam habitemus domi, sed velut in diuersorio commoremur, absque quærela exituri, quando res & tempus iusserint: immo cum gaudio & optima spe eo concessuri, vbi patriam esse & perpetuum domicilium, omni felicitatis genere abundantissimum, cognouimus.

Hæc quidem cogitare quum omni tempore conueniat, tum hoc potissimum congruere videtur, quo iusta suprema peragere, primo hoc noui anni profesto die, oportet viro de academia hac FRIDERICIANA per triginta & septem annos præclarissime merito, qui cum ipso ad finem ruente anno migrationem ex hac vita æquisimo animo suscepit. Est is vir quondam excellentissimus & doctissimus ERNESTVS HENRICVS KNORRIVS, iuris diuini & humani doctor consultissimus, Potentissimo PORVSSORVM REGI a consilio, Academiæ Fridericiane

Accidit deinde cło lccxcv. vt academia hæc cognosceret opus sibi esse viro spectatæ fidei, & iuris cognitione haud perfunctoria prædito, cui id daret negotium, providere ne quid detrimenti res sua caperet, aut priuilegia amplissima, sibi indulgentissime concessa, a quoquam violarentur. Omnium tunc suffragio electus noster, & a Serenissimo Conditore confirmatus fuit, Syndicus vniuersitatis huius literariæ: cui amplissimo muneri a tam longo tempore ita satisfecit, vt nemo eius fidem, industriamue desiderauerit. Atque vel inde patet, quantum academia ipsi fisa fuerit, quod non alium quam ipsum hunc expetierit, qui Secretarii & Quæstoris sui munere fungeretur, quum A. cło lcccxv. accideret, vt LVDOV. GEBHARDVS KRAVTHIVS sustinere hæc officia non valeret, quoniam Sacro Tribunali Ducatus huius, cuius a secretis etiam erat, Magdeburgum translato, eodem commigrare opus erat. Delatis igitur in ipsum illius vicibus tamdiu functus est, donec cło lccxxv. rebus humanis iam exento KRAVTHIO, in plenum ius successit. Potentissimus etiam Rex PORVSSIAE eodem A. cło lcccxiv. quanta clementia virum hunc prosequeretur, testatus est, quum ipsum consiliarii dignitate exornaret.

Tam multis negotiis distracto viro, & fere obruto, opus erat fida comique socia, quæ rei familiaris curam sustineret, assiduisque curis attritum & defatigatum recrearet. Hanc sibi elegit CHRISTINAM SOPHIAM, viri summe reuerendi & celeberrimi IOANNIS RITTMERYER, cœnobii Mariæbergenfis prope Helmstadium Præpositi, ad B. Stephani archidiaconi meritisimi, totiusque ministerii senioris venerandi filiam, virginem omnibus, quæ in hoc seculo laudari debent, dotibus ornatisimam, quam, cło lccxciii. domum mense Septembri ductam, omnibus amantissimi mariti officiis ita profectus est, vt nihil reliquum faceret, quod a tenerissimo amore & pietate proficisci posset: quemadmodum ipse etiam nihil aliud curabat, quam vt fide, obsequio & rei familiaris, præcipue vero dulcissimorum pignorum liberali protidaque cura, amori eius responderet. Quo magis ipsi graue vulnus inflictum sentiebant omnes, quum summo rerum humanorum arbitro visum esset honestissimam matronam cło lccix. a consortio eius diuellere, & meliori, quam felicissima in his terris fingi potest, vita beare.

Suscepti ex hoc primo coniugio filii sunt quatuor, duæque filiæ: ex quibus superflites tres amantissimi parentis funus acerbis lacrymis profectuantur, vir excellentissimus & consultius D. CAROLVS GÖTLIBIVS, iuris in hac Fridericiana Professor ordinarius, collega noster coniunctissimus: MARIA SOPHIA, primum matrimonio sociata D. CONR. FRIDERICO REINHARDO, iuris & philosophiæ apud nos quondam Professori publico, quo pie defuncto, viro consultius D. FRIDERICO WIDEBVRGIO, itidem professori publico & collega nostro, in manus conuenit; ac denique FRIDERICVS ERNESTVS, iurium candidatus, qui magnam de se spem præbet, fore, vt, maiorum vestigia pulcherrima legendo, viam illorum expressamque imaginem patriæ conferuet.

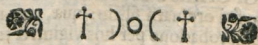
Quo vero viduitatis tædia abstergeret, familiæque suæ rebus consulere noster, habita satis ardui negotii matura deliberatione, eodem anno finiente, vitæ torique sociam sibi expetiuit nobilissimam, neque minus formæ quam virtutum plurimis dotibus cumulatisimam virginem, IOANNAM DOROTHEAM, viri nobilissimi & artis salutaris operibus felicissimis quondam conspiciui D. WOLFGANGI CHRISTOPHORI WESENERI, ciuitatis huius & circumiecti tractus physici ordinarii filiam: quæ, cum maritum perpetua casti amoris & obseruantæ comprobatione per hos viginti & tres, qui excedunt, annos felicissimum præstiterit, ipseque in eodem respondere numquam destiterit: facile, omnes cognoscunt, quam non mediocri calamitate afflictam sese sentiat,

tia, quæ lacrymandi modum non habet. Ex hoc autem matrimonio sex liberorum stirps lucrevit, quorum tres modo superstites, duæ virgines lectissimæ IOANNA REGINA & CHRISTIANA CHARLOTTA, ac præclare indolis optimæque spei filius IOANNES FRIDERICVS, dum parentis alterius iacturam lamentantur, vnicò sese solatio nunc erigunt, quod alteram a salutis suæ cura non cessaturam confidere possunt.

Superest vt commemoremus quem exitum ex hac vita habuerit vir meritissimus, de cuius vita & fati hæcenus dictum est. Multis ipsum laboribus & curis obrutum tot annis vixisse facile intelliget, qui considerauerit, quot muneribus, quorum singula plures delassare possunt, minus, quam ipse fuerat, expeditos, solus suffecerit. Hæc tamen ita tolerauit omnia, vt sexagesimum annum excederet, ante quam vires sibi deficere animaduerneret. Tamquam vero prælagus propinqui ex hac vita discessus fuisset animus, cœpit de rebus componendis mature cogitare, vltroque petiit a senatu nostro, vt dispiceret, quos sibi iam fello sufficiens existimaret. Quæ res quum ex Potentissimi Regis sententia confecta esset, optimum senem adorsus est morbus, qui non maximi momenti initio quidem videbatur. Nam quum circa Nouembris exitum frigore insolito, & ventorum borealium sæuitia, corpora subito constringerentur, & per omnes fere domos essent, qui, cum ceteris defluxionum molestiis, tussi & angina quadam pituitosa laborarent: eandem quoque sortem subiisse nosse videbatur. Ad opem vocatus collega noster, Excellentissimus D. IOANNES IVNCKERVS, medicinis istis, quæ idem malum plurimis abiterant, adhibitis, eo rem deducebat, vt magna spes reddenda salutis affligeret: ceterisque iam profligatis tantum de viribus, diætæ commodissima vlt, recuperandis cogitandum videretur. Enimvero tunc demum cœperunt epicæe profundius radicati morbi clarissima signa. Nam quum antea anhelosus fuisset, nunc rauendo phthifica, & virium præceps lapsus, scirrholas in pulmonibus collectiones, quæ diu deliruerant, manifestius prodiderunt: quibus quidem obuiam ire, sed, ipsa iam deficiente natura, frustra laboratum est. Quod vbi ipsemet intellexit vir optimus, tantum abiit, vt imperatoris vitæ rerumque nostrarum omnium iussui refragaretur, vt potius tranquillo & æquisimo animo illam horam expectaret, quæ animam reposcenti DEO traderet. Inter hæc non desinit, abdicatis, quæ ad hanc mortalem vitam pertinent, omnibus ea meditari, quæ æterna sunt, & mentem pascere illis doctrinis, quæ IESV nascentis gratia mortalibus adfert. Qualia cogitantem & ex aditantibus percipientem anima placide deseruit, & confectum tot annorum laboribus corpusculum illis, quorum pietas hanc curam haud esset subterfugitura, triste autem sui desiderium nobis reliquit, qui candorem, modestiam, fidem diligentiamque beati viri nulla obliuione abolendam permittemus.

Quod reliquum est, Ciues Academiæ, obnixè vos officioseque rogamus, velitis memoriæ beati viri, qui tantum pro nobis laborauit, & afflictissima domui eius, hoc dare, vt funus, decenti pompa hodie efferendum, frequenti comitatu prosequamini. Primum hoc est funus, quod hoc anno deducimus: quis ex nobis vel vobis proximus futurus sit, ex æquo ignoramus. O nos felices, si a mortis, omnibus tandem necessaria, cogitatione numquam recesserimus. P. P. postridie Calendarum Ianuarii

clō b cc xxxiii.

78 M 428

Sign. (188) fehlt bzw.
coll. nicht vergeben!

Sb.

1077

R.40

EXSEQVIAS
 VIRO
 EXCELLENTISSIMO CONSULTISSIMOQUE
 ERNESTO HENRICO
 KNORRIO
 IC.

MO POTENTISSIMOQUE
 REGI A CONSILII ACADEMIAE
 NAE SYNDICO SECRETARIO
 ESTORI MERITISSIMO
 ITARIO IN THIERBACH

IV. ANTE NONAS IANVARI

EVNDAS

IBVS ACADEMICIS

INDICIT

E PRO-RECTOR AC DIRECTOR
 NNINGIVS BÖHMERS IC.

TENTISSIMO PORVSSORVM REGI A CONSI-
 RDINIS IVRISCONSULTORVM PRAESES
 T PROFESSOR IVRIS ORDINARIVS

HALAE SALICAE
 GRVNERTIADVM MDCCLXXXIII.

AK

